

Κυριακή 1η Μαρτίου 2026

Κυριακή Α΄ Νηστειῶν (Ὁρθοδοξίας).

(Ἰω. 1, 44 – 52).

«σύ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰω. 1, 50).

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα! Οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὀρθόδοξοι πιστοὶ πανηγυρίζουμε τὸν θρίαμβο τῆς σωστῆς πίστεως. Πανηγυρίζουμε γιὰ τὴ δυνατότητα ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε σχέση μετὰ τὸν Θεό, νὰ Τὸν ἐμπιστευόμαστε, νὰ κοινωνοῦμε μαζί Του, νὰ γεμίζουμε ἀπὸ τὴν παρουσία Του. Σήμερα καταγγέλλουμε τὸ ψέμα καὶ τὴν πλάνη τοῦ διαβόλου, ποὺ μᾶς ἤθελε θεοὺς χωρὶς Θεό. Διακηρύσσουμε τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας καὶ ἡ πίστις σ' Ἐκεῖνον εἶναι ἡ ἐμπειρία τῆς σχέσης μαζί του. Σήμερα ὁμολογοῦμε μαζί μετὰ τὸν Ναθαναήλ «σύ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Ὁ

Χριστός εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δηλαδή εἶναι τέλειος Θεός. Εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἔρχεται ἀνάμεσά μας καί γίνεται υἱὸς τῆς Μαρίας, υἱὸς ἑνὸς ἀνθρώπου, δηλαδή γίνεται τέλειος ἄνθρωπος. Σ' αὐτόν τόν Θεάνθρωπο πιστεύουμε, αὐτόν τόν Θεάνθρωπο ἀγαπᾶμε καί ἐμπιστευόμαστε. Μ' Αὐτόν κτίζουμε σχέση καί ἔνωση ἀπό τώρα καί γιὰ πάντα.

Ὅταν ὁμολογοῦμε πῶς «σύ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» καί βλέπουμε αὐτό τό πρόσωπο μπροστά μας μέσ' ἀπό τίς εἰκόνες, ἀποδεχόμαστε τήν ἑνσαρκή ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ὁ Θεός ἀποκαλύφθηκε ἄσαρκα μέ τή δημιουργία τοῦ σύμπαντος. Ἀποκαλύφθηκε ἄσαρκα μέ τή φροντίδα τῶν δημιουργημάτων Του. Συνεχίζει νά ἀποκαλύπτεται ἄσαρκα μέ τήν ἀγάπη, τήν πρόνοια καί τίς ἄκτιστες ἐνέργειές Του. Ὅταν ἦλθε ἡ κατάλληλη ὥρα, θέλησε νά φορέσει τήν ἀνθρώπινη φύση καί νά ἀποκαλύψει τόν ἑαυτό

Του ἔνσαρκα. Ὁ ἔνσαρκος Λόγος τοῦ Θεοῦ παίρνει μορφή καί σχῆμα, σάρκα καί ὀστά, γίνεται περιγραφτός καί ψηλαφητός, γίνεται ἓνας ἀπό ἐμᾶς, γιά νά γίνουμε ἐμεῖς σάν κι Ἐκεῖνον. Ὁ ἔνσαρκος Λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς χαρίζει τή σάρκα Του, γιά νά τήν προσλαμβάνουμε καί μέσ' ἀπ' αὐτή νά κοινωνοῦμε μέ τή Θεότητά Του, διότι ὁ Θεάνθρωπος δέν εἶναι ἄλλοτε Θεός καί ἄλλοτε ἄνθρωπος. Εἶναι πάντοτε καί ταυτόχρονα Θεός καί ἄνθρωπος μαζί. Γιά νά ἐκφράσουμε αὐτή τή μεγάλη ἀλήθεια ἤ, καλύτερα, γιά νά ἐκφράσουμε αὐτή τή μεγάλη χαρά, ζωγραφίζουμε τή μορφή Του ὅχι μόνον ὅπως τήν εἶδαμε ἐξωτερικά, ἀλλά καί ὅπως τή βιώνουμε ἐσωτερικά.

Οἱ εἰκόνες, πού σήμερα τιμᾶμε καί πανηγυρικά περιφέρουμε στούς Ναούς, εἶναι ἡ ζωγραφισμένη χαρά μας. Εἶναι ἡ χαρά πού νιώθουμε καί πού τήν ἀποτυπώνουμε μέ σχήματα

καί χρώματα, ἐπειδή ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δέν ἔμεινε στή Θεότητά Του, ἀλλά προσέλαβε ὅλους ἐμᾶς στή μορφή Του, γιά νά μᾶς κάνει θεούς κατὰ χάρη. Στό δικό Του πρόσωπο δέν βλέπουμε μόνον ἓναν ἄνθρωπο. Βλέπουμε ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα υἱοθετημένη ἀπό τόν Θεό καί λυτρωμένη ἀπό τό κακό. Οἱ εἰκόνες δέν εἶναι ἀπλά ἀντικείμενα. Οἱ εἰκόνες εἶναι τά ἀποτυπώματα τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Οἱ εἰκόνες εἶναι τά ἀποτυπώματα τῆς δύναμης, τῆς σοφίας καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Οἱ εἰκόνες εἶναι τά ὁρατά ἀποτυπώματα τῆς ἄκτιστης καί ἀόρατης χάρης. Τίς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ, πού δέν μπορούμε νά τίς δοῦμε μέ τά σαρκικά μάτια, τίς βλέπουμε καθαρά μέσ' ἀπό τίς εἰκόνες. Οἱ εἰκόνες εἶναι ἡ ἀπόδειξη πώς δέν εἴμαστε αὐτό πού φαινόμαστε. Εἴμαστε κάτι πολύ σπουδαιότερο. Εἴμαστε ἀληθινά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Εἴμαστε σύσσωμοι καί σύ-

ναιμοι μέ τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι ἕνας ἀπό μᾶς, υἱός τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀπόρριψη τῶν εἰκόνων συνιστᾷ ἀπόρριψη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος φόρεσε τήν ἀνθρώπινη σάρκα χωρίς ἐνδοιασμούς. Συνιστᾷ ἐπίσης καί ἀπόρριψη τῆς σωτηρίας μας, διότι δέν ὑπάρχει σωτηρία χωρίς κοινωνία μέ τόν Σαρκωμένο Λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπόρριψη τῶν εἰκόνων συνιστᾷ τήν ὑπέρτατη πλάνη πώς εἴμαστε ἀποξενωμένοι ἀπό τόν Θεό καί πώς ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἀπλῶς ἕνας συνάνθρωπός μας, χωρίς νά εἶναι ὁ Θεός μας. Οἱ πατέρες τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀγωνίστηκαν ἥρωικά καί μαρτυρικά, μέ αὐταπάρνηση, γιά νά φυλάξουν τή σχέση τῶν ἀνθρώπων μέ τόν σαρκωμένο Θεό. Χωρίς τίς εἰκόνες αὐτή ἡ σχέση θά ἦταν ἀπλῶς μία θεωρία, ἀλλά ποτέ δέν θά ἦταν ἐμπειρία. Οἱ πατέρες, ὅμως, πού ἔζησαν τήν ἐμπειρία τῆς

ένωσής τους μέ τόν Σωτήρα Θεάνθρωπο Ἰησοῦ, κατέθεσαν αὐτό τό βίωμά τους μέ τούς ἀταλάντευτους ἀγῶνες πού ἔδωσαν γιά τό χατίρι μας.

Σήμερα, ἡ ἐποχή μας ζεῖ στήν ἀπόλυτη ἀντιπρατικότητα. Ἀπό τή μιά κατακλύζεται ἀπό εἰκόνες καί βυθίζεται στήν εἰκονική πραγματικότητα. Ἀπό τήν ἄλλη βιώνει μιά κυνική εἰκονομαχία, καθώς γκρεμίζει τήν ἀρχέτυπη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί τήν ὑπέρτατη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέσα στήν κτίση, πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἀμαυρώνεται καί ἀπαξιώνεται ὁ ἄνθρωπος, πού στή μορφή του ἀποτυπώνεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Στή θέση τοῦ Θεοῦ μπαίνουν τά σύγχρονα εἰδωλα. Στή θέση τοῦ ἀνθρώπου μπαίνουν τά διαβρωμένα πρότυπα. Χωρίς τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί χωρίς τήν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ὡς κατά χάριν θεοῦ κινδυνεύουμε νά πλανηθοῦμε στούς δαιδάλους τοῦ ψέματος

καί στήν ἀπάτη τῶν παθῶν καί τῶν ἐξαρτήσεων. Χωρίς τόν ἀληθινό Θεό ἡ ζωή ἐπιφυλάσσει κτυπήματα. Ὄταν ἀντικρίζουμε τίς ἱερές εἰκόνες, ἀνανεώνουμε τή σχέση μας μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό. Τότε τά κτυπήματα τῆς ζωῆς γίνονται εὐκαιρίες γιά ἀγιασμό καί ἡ καθημερινότητα γίνεται ἓνα μονοπάτι πού ὁδηγεῖ στό Θεανδρικό Του πρόσωπο. Ἄς ὁμολογοῦμε, λοιπόν, μαζί μέ τόν Ναθαναήλ τό: «σύ εἶ ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ» ὅχι μέ τά λόγια ἀλλά μέ τή μετάνοιά μας, μέ τόν πνευματικό ἀγώνα τῆς ἀρετῆς καί μέ τήν αὐθεντική συμμετοχή μας στά μυστήρια. Ἔτσι θά ἔρχεται ὁ ἑνσαρκος Υἱός τοῦ Θεοῦ συγκάτοικος στήν ὑπαρξή μας, παρηγορητής, ἰατρός, ἀδελφός, πατέρας καί λυτρωτής. Ἐξάλλου τοῦτο εἶναι τό θέλημά Του, γι' αὐτό Τόν εὐχαριστοῦμε καί Τόν δοξολογοῦμε, ὅπως Τοῦ ἀξίζει σέ ὅλους τούς αἰῶνες. Ἀμήν.